

EL PETIT MUSSOL

Explica la llegenda que a les branques més altes d' un roure vell, va néixer un petit mussol de plomes daurades i suaus. La seva mare el cuidava, li feia carícies i l'abraçava perquè no tingués fred, l'ensenyava a volar perquè quan arribés el dia de la caça estigués preparat. Els dies van anar passant i el mussol va anar creixent, cada vegada era més gran, fins que va arribar el gran dia, tots els mascles del grup havien de marxar del roure per anar a caçar, necessitarien menjar per tot un any. El petit mussol estava molt nerviós, ell mai havia volat de nit, no havia anat mai lluny del seu niu. Quan tots els mussols van començar a enlairar-se, ell va saltar de l'arbre i, creia que cauria però va començar a batre les ales ben fort i va alçar el vol. Al principi no veia res, les branques li tapaven la vista, però quan es va desfer d'elles es va quedar meravellat, una llum blanca il·luminava fins l'horitzó. Va aixecar el cap i el va veure, un astre preciós, una perfecta esfera de color blanquinós i molt brillant, era gran i destacava en l'immens cel fosc.

Durant l'època de caça, es va passar totes les nits contemplant aquella preciositat i somiant que algun dia pogués arribar a tocar-la. Quan tot el grup de caçadors van tornar al roure, el petit mussol va explicar-li els sentiments que havia viscut a la seva mare i ella, li va dir que allò del que ell s'havia meravellat es deia Lluna, que era la mare de tots els éssers i que era impossible arribar a ella perquè es trobava a milions de quilòmetres. El mussol es va posar molt trist, ell estava enamorat de veritat. Va decidir no rendir-se, tenia molt clar que arribaria fins la Lluna i viuria amb ella.

Quan tothom es va adormir, el petit mussol va sortir de l'arbre i es va posar a volar, intentant arribar al més amunt possible, però mentre estava volant, es va adonar que a terra, una mica més lluny de l'arbre on vivia, hi havia una altra Lluna, igual de brillant que la del cel. Va baixar en picat i es va col·locar a uns quants metres d'ella. El mussol estava feliç, però quan es va apropar i la va intentar tocar, la seva ala es va mullar i se'n va adonar que el que estava veient era només un reflex. Va marxar al niu, decebut, trist.

A la nit següent, el mussol va tornar a sortir al carrer a intentar volar el més amunt possible, però no va arribar gaire alt. Va decidir que cada dia intentaria volar una mica més amunt, i així aconseguiria complir el seu somni de trobar-se amb la Lluna. I així ho va fer, nit rere nit volava intentant superar la marca del dia anterior. Nevés, ploués, fes calor, fes fred, el petit mussol no es rendia.

Els anys van anar passant fins que va arribar un dia en que el petit mussol, que ja no era tan petit, es va rendir. Les seves forces per volar cap a la Lluna es van esgotar. Va adonar-se que no podria arribar-hi, que els mussols no estan fets per volar tanta estona i a tanta altura, però ell no volia abandonar a la seva estimada en aquell cel fosc i solitari. Va tornar a l'arbre i va agafar el seu niu amb el bec. El va portar a una branca de més amunt i va tallar algunes fulles. El seu habitatge va quedar il·luminat, en direcció a la Lluna, brillant, per seguir observant-la cada nit.

